

วิธีดำเนินการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อประมวลความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับการคัดตัวพยัญชนะไทยและสำรวจความคิดเห็นของครูอนุบาลที่มีต่อแบบฝึกหัดคัดลายมือแนวใหม่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมาย ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

๑. การสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัย
๒. การเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากร
๓. การเก็บรวบรวมข้อมูล
๔. การวิเคราะห์ข้อมูล

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑. การสร้างแบบฝึกหัดคัดลายมือแนวใหม่
 - ๑.๑ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการคัดลายมือ ซึ่งพูนสุข บุญสวัสดิ์ และ วรณี โสมประยูร ได้ทำมาแล้วโดยใช้ตัวอักษร ๓ แบบ คือ
 - ๑.๑.๑ ตัวอักษรแบบอาลักษณ์ ซึ่งแผนกอาลักษณ์ กองประกาศิต สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ใช้เป็นแบบคัดของทางราชการ
 - ๑.๑.๒ ตัวอักษรแบบพระยาตุงกูรวิทยาเสริม (กำจัด พลาญกูร) เป็นตัวอักษรแบบเหลี่ยม ซึ่งโรงเรียนสายน้ำทิพย์ และโรงเรียนทุ่งมหาเมฆ นำไปดัดแปลงใช้เป็นแบบคัดลายมือของเด็กในโรงเรียน
 - ๑.๑.๓ ตัวอักษรแบบขุนสัมฤทธิ์วรรณการ เป็นตัวอักษรแบบกลม ซึ่งโรงพิมพ์ต่าง ๆ ใช้เป็นแบบในการพิมพ์สมุดคัดลายมือสำหรับนักเรียน

๑.๒ สร้างแบบฝึกหัดคัดลายมือขึ้นมาใหม่ โดย

๑.๒.๑ ศึกษาผลการวิจัยของ พูนสุข บุญยสวัสดิ์ ที่ว่าด้วยการเรียงลำดับเส้นทั้ง ๑๓ เส้น จากเส้นที่เขียนง่ายไปหายากตามลำดับวิภาวะ เพื่อนำมาสร้างแบบฝึกหัด

๑.๒.๒ วาดภาพประกอบแบบฝึกหัด ซึ่งเป็นภาพที่สัมพันธ์กับเส้นต่างๆ เพื่อเป็นการนำและจูงใจเด็กให้สนใจในแบบฝึกหัดนี้ และมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้ระบายสีรูปภาพที่สร้างขึ้นเล่นได้อีกด้วย

๑.๒.๓ นำเส้นแต่ละแบบมาสร้างแบบฝึกหัด โดยใช้ความกว้าง ๑ นิ้ว เป็นเกณฑ์ ความกว้างของเส้นบรรทัดแต่ละเส้น การให้เด็กเขียนเส้นแต่ละแบบมีตัวอย่างให้ดู ๑ เส้น แล้วจึงเป็นจุดประให้เด็กฝึกเขียน ต่อจากนั้นจึงเป็นที่ว่างไว้ให้เด็กเขียนด้วยตนเอง สำหรับเส้นเฉียงซ้ายลง และเส้นเฉียงขวาขึ้น (,) ได้ใช้เส้นที่ทำมุม ๑๒๐° ส่วนเส้นเฉียงขวาลงและเส้นเฉียงซ้ายขึ้น (,) ได้ใช้เส้นที่ทำมุม ๖๐°

๑.๒.๔ เมื่อสร้างแบบฝึกหัดโดยใจเส้นทั้ง ๑๓ แบบแล้ว ผู้วิจัยได้มีโอกาสไปสังเกตการฝึกคัดลายมือของนักเรียนอนุบาล โครงการอนุบาลของคณะครุศาสตร์พบว่า เมื่อนักเรียนหัดเขียนเส้นต่าง ๆ จนคล่องแล้ว ครูผู้สอนก็จะเริ่มสอนให้คัดตัวพยัญชนะ และก็ได้พบปัญหาว่า ตัวพยัญชนะบางตัวนั้น ต้องประกอบกันทั้งวงกลมและเส้นตรงชนิดต่าง ๆ นักเรียนมีความยุ่งยากในการเขียนตัวพยัญชนะต่าง ๆ เช่น   รวมทั้ง ด้วย ผู้วิจัยจึงคิดว่าถ้านักเรียนได้ฝึกสละมือของเส้นและหัวพยัญชนะด้วย จะทำให้การเขียนตัวพยัญชนะของนักเรียนง่ายขึ้น ผู้วิจัย จึงได้สร้างแบบฝึกคัดหัวของพยัญชนะที่ติดกับเส้นขึ้นอีก ๕ แบบ โดยใช้ภาพที่มีความสัมพันธ์กับแบบฝึกเป็นภาพนำและเร้าความสนใจของเด็ก

๑.๒.๕ สร้างแบบฝึกหัดคัดพยัญชนะไทย โดยใช้พยัญชนะไทยแบบตัวกลมซึ่งมีลักษณะรูปร่าง ซึ่งเด็กสามารถเขียนได้ง่ายที่สุด โดยใช้ตัวพยัญชนะไทยมีความกว้าง ๐.๖ เซนติเมตร และสูง ๑ เซนติเมตร (ตามที่ วรณี โสมประยูร ได้ศึกษาและค้นคว้ามาแล้ว)

๑.๒.๖ แบบฝึกหัดจะนำควยภาพซึ่งสัมพันธ์กับพยัญชนะไทยนั้น ๆ ก่อน ทัวพยัญชนะมีตัวอย่างให้ ๑ ตัว ต่อจากนั้นมีจุดประให้เขียนตามอีก ๕ ตัว และมีที่เว้นว่างไว้ให้เขียนเอง

๑.๒.๗ มุมขวาของภาพประกอบแบบฝึกหัดจะเขียนทัวพยัญชนะตัวโตไว้ และเขียนลูกศรตามทิศทางของพยัญชนะควย

๑.๓ สร้างแบบสอบถาม

๑.๓.๑ จากแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นทั้งหมด ผู้วิจัยได้นำมาสร้างแบบสอบถาม ซึ่งคำถามแบ่งออกเป็น ๑๖ ข้อใหญ่ และ ๙๑๖ ข้อย่อย ผู้ตอบจะต้องดูแบบฝึกหัดคล้ายมือที่สร้างขึ้นประกอบการตอบควย

๑.๓.๒ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น ๓ ระดับคือ

มาก

ปานกลาง

น้อย

และมีชอขหมาย เหตุไว้ให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

๑.๓.๓ นำแบบสอบถามไปทดสอบกับครูผู้สอน ๑๐ คน เพื่อปรับปรุงแบบสอบถามให้ดีขึ้น โดยไคพิจารณาแก้ไขชอขพรองของคำถามโดยการตัดและเพิ่มชอขความบางตอนให้สมบูรณ์และถูกต้องขึ้น

การเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นครูที่ทำการสอนอยู่ในชั้นอนุบาลและชั้นเด็กเล็กโรงเรียนต่าง ๆ ๒๐ โรงเรียน แบ่งออกเป็นโรงเรียนราษฎร์ ๑๒ โรงเรียน และโรงเรียนรัฐบาล ๘ โรงเรียน รวมจำนวนทั้งสิ้น ๑๒๕ คน

เมื่อแจกแจงตาม เพศ อายุ วุฒิ และจำนวนปีที่สอนในชั้นอนุบาลแล้วแบ่งไคดังนี้

๑. เพศ เป็นเพศหญิงทั้งหมด

๒. อายุ

๒.๑	อายุต่ำกว่า ๒๐ ปี	๔ คน
๒.๒	อายุระหว่าง ๒๐ - ๒๕ ปี	๒๕ คน
๒.๓	อายุระหว่าง ๒๕ - ๓๐ ปี	๒๓ คน
๒.๔	อายุระหว่าง ๓๐ - ๓๕ ปี	๑๕ คน
๒.๕	อายุระหว่าง ๓๕ - ๔๐ ปี	๕ คน
๒.๖	อายุ ๔๐ ปีขึ้นไป	๕ คน

๓. วุฒิ

๓.๑	ต่ำกว่า ม.ศ. ๓	๔ คน
๓.๒	ป.กศ.ต้น	๓๘ คน
๓.๓	ป.กศ.สูง	๓๗ คน
๓.๔	ปริญญา	๖ คน

๔. จำนวนปีที่สอนในชั้นอนุบาล

๔.๑	ต่ำกว่า ๓ ปี	๑๘ คน
๔.๒	ระหว่าง ๓ - ๖ ปี	๓๑ คน
๔.๓	ระหว่าง ๖ - ๙ ปี	๑๒ คน
๔.๔	ระหว่าง ๙ - ๑๒ ปี	๑๑ คน
๔.๕	๑๒ ปีขึ้นไป	๑๓ คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปแจกให้กับครูผู้สอนชั้นอนุบาลและชั้นเด็กเล็กโรงเรียนต่าง ๆ จำนวนทั้งสิ้น ๑๒๕ ชุด พร้อมกับนัดวันและเวลาเพื่อเก็บแบบสอบถามคืน แม้การเก็บแบบสอบถามคืนจะเป็นไปอย่างยากลำบากเพราะแบบสอบถามยาวมากประกอบด้วย

ต้องดูแบบฝึกหัดคล้ายมือที่แนบไปด้วยจึงจะตอบได้ ทำให้การเก็บรวบรวมแบบสอบถาม
 คินมีปัญหบ้างแต่ก็ยังได้คืนมาเป็นจำนวน ๘๕ ชุด หรือคิดเป็นร้อยละ ๖๘ เมื่อรวบรวม
 แบบสอบถามคืนแล้ว ผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีการในการคำนวณหาค่าต่าง ๆ ทำได้ดังนี้คือ

๑. นำคำตอบที่ได้มาแจกแจงความถี่
๒. คำนวณค่าความสำคัญที่ครูให้ออกมาเป็นคะแนน คือ

ให้ความสำคัญมาก	มีค่า	๓
ให้ความสำคัญปานกลาง	มีค่า	๒
ให้ความสำคัญน้อย	มีค่า	๑
๓. หาค่าเฉลี่ยของความถี่ของครูซึ่งเห็นความสำคัญและความจำเป็นของเส้น
 และการฝึกเขียนพยานุเคราะห์ โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum fX}{N}$$

\bar{X} = มัชฌิมเลขคณิต

f = ความถี่

X = คะแนน

N = จำนวนผู้ตอบ

$\sum fX$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

ประกอบ กรรณสูต, สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู (พระนคร:
 โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๓), หน้า ๔๐

๔. หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum fX^2}{N} - \frac{(\sum fX)^2}{N}}$$

$$S.D. = \text{ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน}$$

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย